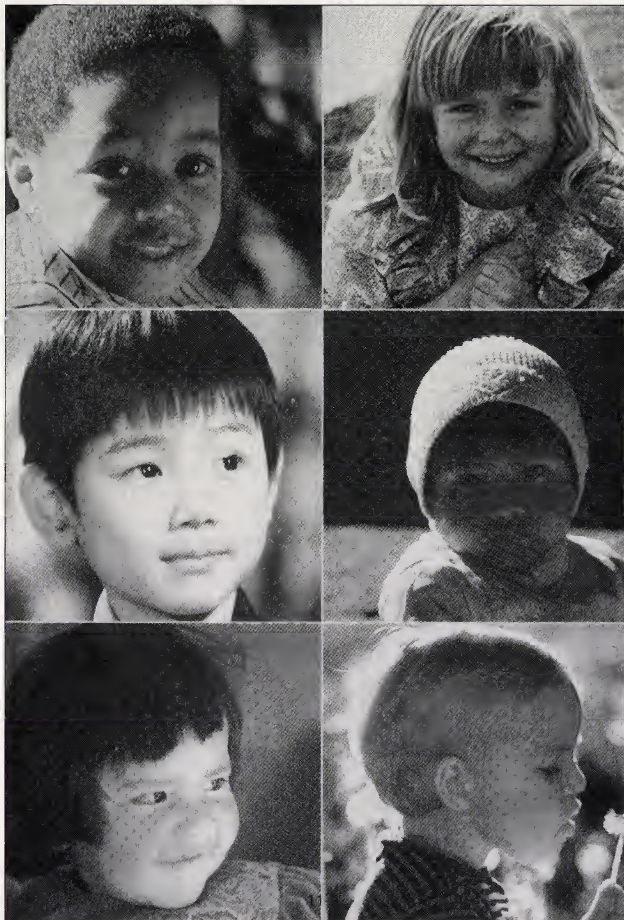
Kirkens ledere beder os udvise »TOLERANCE«

Nyhedsreportager har i den senere tid afspejlet en udbredt etnisk og religiøs intolerance. Det har medført følgende udtalelse fra Kirkens generalautoriteter gennem lederen af Kirkens informationsafdeling, Bruce L. Olsen, som er Kirkens talsmand:

– Vi bekræfter Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges stadige interesse for alle menneskers velfærd og værdi. De sidste dages hellige tror, »at der hos Gud ikke er personsanseelse, men i hvert folk er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham« (Ap. G. 10:34-35). Alle mænd og kvinder er Guds børn. Det er moralsk forkasteligt for den enkelte eller for nogen gruppe, at nægte noget menneske dets umistelige værdighed med baggrund i den tragiske og afskyelige teori om overlegenhed på grund af race eller kultur.

– Vi beder alle mennesker om at forpligte sig til det ideal om tolerance og gensidig respekt, som mennesket har æret gennem tiderne. Vi tror oprigtigt på, at vi, når vi ser på hinanden med hensynsfuldhed og barmhjertighed, da vil opdage, at vi alle kan leve sammen på trods af selv de største forskelle, slutter Bruce Olsen. □

Tidligere missionspræsident valgt til senator

Grant R. Ipsen valgt i Idaho

Idaho er en stat i den vestlige del af USA med byen Boise som hovedstad. Her har familien Ipsen boet siden 1961 med undtagelse af den tid, hvor br. Grant R. Ipsen tjente som missionspræsident i Danmark fra 1972-1975.

Idaho er en stor stat, der er ca. 5 gange større end Danmark. Der bor 1.2 million indbyggere i staten, som er opdelt i 35 valgdistrikter med ca. 30.000 vælgere i hvert distrikt.

– Idaho har et to-kammersystem, så vi vælger 35 senatorer og 70 repræsentanter hvert andet år.

Disse personer udgør Senatet og Repræsentanternes Hus, og hvert eneste lovforslag må for at blive vedtaget, vedtages i begge lovgivende forsamlinger og underskrives af guvernøren, siger Grant Ipsen.

Nyvalgt senator Grant R. Ipsen med familie. Bror Ipsen var missionspræsident i Danmark 1972-75. (Foto: Ipsen).

Opfordret til at stille op

– Sidste forår blev jeg opfordret til at stille op til valg til senatet i distrikt 17, som ligger i selve Boise.

At blive valgt til senatet som nyt medlem kræver stor offentlig kontakt. Fra den 20. juli og indtil 1. november bankede jeg på ca. 5500 døre, hvor jeg blev godt modtaget. Der var 250 frivillige, som også kontaktede vælgerne – de uddelte valgmateriale og talte med folk om mit kandidatur. Vi reklamerede i radio og aviser såvel som gennem personlig kontakt. De fleste frivillige havde kendt mig i mange år, og både de, min hustru Eddie og jeg arbejdede hårdt, fortsætter br. Ipsen.

Stor sejr

– Det lykkedes at vinde et sæde i senatet med en god margin, så jeg er nu en af 35 senatorer.

Det var meget tilfredsstillende at vinde, og jeg ser frem til at deltage i lovgivningsarbejdet og til at lære mere om, hvordan vores samfund styres, og til den viden, som det vil give mig. Jeg ser på det som en mulighed for at tjene mit samfund, som jeg ser frem til, siger Grant Ipsen til Kirkenyt.

Grant Ipsen har siden han forlod Danmark i 1975 fungeret som stavspræsident i 10 år, som regionalrepræsentant i 7 år og er nu informationschef for Kirken i det nordvestlige område af Nordamerika, der omfatter staterne Alaska, Washington, Oregon og Idaho.

– Det har betydet meget og været en stor glæde at tjene i Kirken. Vores familie er vokset, Gaye bor hjemme hos os. Garin arbejder i Minneapolis som grafisk designer. Shawna er gift med Chris Ingram og har to døtre, Rebecca og Heidi, og de venter deres tredje barn i juli. Chris er ved at være færdig med sin regnskabsuddannelse på Boise State University, og Wayne er også ved at være færdig med sit regnskabsstudium ved BYU.

– Eddie og jeg er stadig meget forelskede, og vi nyder livet sammen. Vi har det godt, er lykkelige og velsignet med gode venner og et vidnesbyrd om evangeliet, som styrker os hver dag.

Vi ser altid frem til at høre nyt fra Danmark og fra vore vidunderlige venner og de minder som vi har. Tak, fordi I er så vigtig en del af vort liv, slutter Grant Ipsen. □

Flemming Bo Pedersen

Biskop Ilskov afløser biskop Ilskov i Odense 1. Ward!

Karl-Ove Ilskov blev kaldet som ny biskop søndag, den 3. januar 1993, hvor han afløste Niels-Erik Ilskov, som er hans lillebroder. N.E. Ilskov har været biskop siden Odense Ward blev delt for 8 1/2 år siden. Biskoppens rådgivere blev Finn Kreiberg og Ole R. Jensen.

Karl-Ove Ilskov er gift med Inge-Karin, som han netop lige har fejret sølvbryllup med i efteråret. Deres børn er Thomas 24 (tidligere missionær i Danmark), Stine 22 år (bosat i København), Andrea 18 år og Jakob 15 år.

Familien Ilskov

Familien Ilskov går langt tilbage i Kirkens historie. De kommer fra Esbjerg, hvor forældrene var meget aktive og arbejdede hårdt for Kirkens fremgang.

Det gør »børnene« også i dag, der er nemlig 4, en søster i USA, Hans-Otto Nielsen i Fredericia, som er rådgiver til stavspræsidenten i Århus stav, den afgåede biskop Niels-Erik Ilskov, og så Karl-Ove, den nye. Man kan virkelig sige, at de har gjort meget for at ære familiens navn.

Nye mål

Biskop Ilskov nævnte i sin tale nogle af de mål, han som biskop har for Odense 1. Ward.

Wardet skal prøve at ligne Kirken mere, og vi skal blive kendt som et flittigt folk, der accepterer hinanden, som vi er.

Inge Karin, Thomas, Stine, Andrea, Jacob og Karl Ove Ilskov (Foto: Ilskov)

Biskop Ilskov er nok især kendt for sin store interesse for spejderarbejdet, hvilket han heller ikke ønsker at slippe helt. Han skal nemlig stå for den fælles skandinaviske drengelejr næste sommer.

Biskop Ilskov bor i Kerteminde og er selvstændig med en meget travl kalender. Efter at denne kaldelse er kommet, har den nye biskop også overvejet at købe en større kalender! Nu skal der jo virkelig være plads til mange aktiviteter.

Den positive ånd, der var til stede, da biskop Ilskov blev kaldet, er den bedste start en biskop kan få! ☐

Jette Jensen

Førsterådgiver Finn Kreiberg, biskop Karl Ove Ilskov, andenrådgiver Ole Reinholdt Jensen. (Foto: Ilskov).

Ny Biskop i Odense 2. Ward

Biskop Jørgen Larsen og søster Gertraud Larsen. (Foto: Mills).

Søndag den 13. december 1992 fik Odense 2. Ward ny biskop. Jørgen Johannes Larsen afløste Robert Vagn Nielsen, der havde været biskop i godt 5 år. Jan Birk blev opretholdt som 1. rådgiver og John E. Nystrup Sundahl som 2. rådgiver.

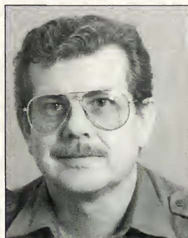
Det er ikke første gang, at biskop Larsen sidder på forhøjningen. Fra 4. juni 1967 til 31. marts 1974 tjente han som grenspræsident for Odense Gren og fra 2. juli 1978 til 3. juni 1984 som biskop for Odense Ward. Biskop Larsen har desuden siddet i højrådet i 2 perioder i sammenlagt 12 år. Biskop Larsen er gift med Gertraud Larsen, født Boden, som han mødte i Tyskland, i Lübau sydøst for Dresden, hvor de begge arbejdede på et mejeri, Jørgen som mejerist og Gertraud på kontoret. De blev gift den 13. november 1943 og kan derfor fejre guldbryllup i år. Søster Larsen var medlem af kirken, da de blev gift, hvorimod biskop Larsen var et stædigt asen. Han støttede Gertraud i at deltage i Kirkens møder, kom selv i Kirken, men syntes, at han havde det udmærket som ikke-medlem og mente ikke, at det var nødvendigt at blive døbt. Han havde sågar en kaldelse, inden han blev døbt, som rådgiver i GUF. Efter 18 år som »undersøger« blev han endelig døbt den 2. juni 1966. Biskop og søster Larsen har fire børn, hvoraf de tre bor i USA. De har 16 børnebørn.

Jan Birk er 43 år og tilsluttede sig kirken som 12-årig sammen med sin mor og to ældre søskende. Bror Birk har tjent på en mission i Danmark i 1970-72, hvor han iøvrigt var udsendt fra Odense Gren. På missionen mødte han søster Carol Kay Watson fra Texas, som også blev afløst i 1972. Da de begge efter deres mission studerede i Utah, opstod hurtigt sød musik, og de blev gift kort tid efter. Bror Birk understreger dog, at det først var efter missionen, at interessen opstod. De har boet både i Texas og i Danmark, hvor bror Birk har ernæret sig som murer og altmuligmand. I øjeblikket skriver han avisartikler for et stort amerikansk avisselskab samt holder foredrag. Jan og Carol Birk har 11 børn, og deres navne begynder alle med A. Et par af bror Birks yndlingordsprog lyder: »Der findes ingen dårlige forældre, blot nogle som ikke ved, hvordan de skal bære sig ad« og »Mine børn er mine bedste venner.« I Kirken har bror Birk fungeret i mange forskellige kaldelser, bl.a som Unge Mænds præsident, stavens informationschef og som rådgiver til biskoppen i Odense 1. Ward.

Jan Birk (Foto: Birk).

John Sundahl (Foto: Sundahl).

John Erik Nystrup Sundahl er 43 år og blev døbt den 29. maj 1990. Han blev ældste i september samme år og højpræst den 13. december 1992. Bror Sundahl har virket som rådgiver i ældsternes kvorum, som rådgiver i Unge Mænds præsidentskab og som rådgiver i stavens søndagsskolepræsidentskab. Den 5. juni 1992 blev han gift med Kirsten Nielsen. Bror Sundahl er uddannet maskinarbejder, men har de sidste 9½ år arbejdet som skolebetjent på Odense Teknikum. Han har desuden været medlem af Hjemmeværnet i mange år, hvor han som premierløjtnant arbejdede i en stilling som kompagnichef. Her har han også deltaget i flere ledertræningskurser. Nu kan han tydeligt se, hvordan Herren har »uddannet« ham, selv om hans civile job ikke behøvede disse kvalifikationer. Bror Sundahl blev kastet ud i en stor opgave som nykaldet rådgiver i biskoprådet. Dagen efter biskoprådet blev kaldet, rejste biskop og søster Larsen til USA i 3 måneder, og ugen efter rejste bror Birk og familie også til USA i 4 uger. Så bror Sundahl var derfor alene om at varetage wardets ledelse, hvilket han klarede strålende. Vi ønsker det nye biskopråd tillykke med deres kaldelser. □

Kurt Frederiksen

Ny biskop i Århus Ward

Ian, Henry, Anja, Emily og Nina Sørensen. Biskop Sørensen er ny biskop i Århus. (Foto: Sørensen).

Efter næsten fire år som biskop i Århus Ward blev bror Svend Wanner-Olsen søndag, den 10. januar 1993 afløst fra denne kaldelse. Som ny biskop blev bror Henry Sørensen opretholdt med br. Ole Jensen som førsterådgiver og br. Bent Slotsved som andenrådgiver. Henry Sørensen havde indtil da været ældsternes kvorumspræsident. I denne stilling udførte han et stort arbejde og ønskede hele tiden at øge kvorummets forståelse for at prioritere hjemmelærer- og tempelarbejdet højt.

I de sidste år har Århus Ward haft fremgang, hvilket afspejler sig i, at tre nøgleposter blev besat med brødre, der er blevet omvendt i løbet af de sidste par år. Således blev bror Bent Slotsved kaldet som andenrådgiver i biskoprådet, bror Ejnar Jensen som ældsternes kvorumspræsident og bror Carl Werner Hansen som rådgiver i ældsternes kvorumspræsidentskab.

Biskop Sørensen, der er 45 år, blev omvendt til Kirken i 1983, da missionærerne fandt ham og hans familie, der dengang boede i Slagelse. For ca. 2 1/2 år siden flyttede de til Århus Ward.

Da stavspræsidenten kaldte mig som biskop blev jeg meget overrasket. Jeg syntes ikke, at jeg var klar til opgaven. Men Ånden vidnede i en sådan grad, at jeg vidste, at det var Herrens ønske, fortæller biskop Sørensen.

– I den korte tid jeg indtil nu har fungeret som biskop, har vi mødt en utrolig kærlighed og velvilje fra wardets søskende; og det er med forventning vi i biskoprådet ser fremtiden i møde, slutter biskop Henry Sørensen. □

Henrik Wanner

Finland fejrer 75 års uafhængighed

Finland, der var en del af Sverige i næsten 700 år (1155-1809) og en del af Rusland i 108 år (1809-1917), opnåede sin selvstændighed den 6. december 1917. Den russiske zar Nikolas d. 2. var blevet tvunget til at abdicere i marts 1917. Hos mange forskellige politiske grupperinger i det autonome storhertugdømme Finland tændte denne enkelte begivenhed atter tanken om, at Finland rev sig løs fra Rusland. Bolsjevikkerne, som overtog magten i Rusland, fulgte en politik, som gav mulighed for national selvbestemmelse, således som de bekendtgjorde i deres erklæring fra november 1917. Det finske senat vedtog som følge deraf en uafhængighedserklæring den 4. december 1917, men først to dage senere vedtog det finske parlament en resolution, som foreslået af de borgerlige medlemmer med 100 for og 88 imod. 25 dage senere, den 31. december, foreslog folkekommisærernes råd, som Lenin præsiderede over, til den sovjettiske centralkomité, at Finland blev givet sin uafhængighed, og der nedsattes så en særlig komité til at bane vejen for Finlands løsrivelse fra Rusland. Dette forslag blev bl.a. underskrevet af Lenin, Trotsky, Petrovsky og Stalin.

Den sovjettiske centralkomité bekræftede Finlands uafhængighed den 4. januar 1918. Sverige og Frankrig anerkendte den finske uafhængighed den samme dag, Tyskland to dage senere og Norge og Danmark den 10. januar 1918.

Finland, de tusind søers land. (TD-foto).

Unge medlemmer i Finland i fuld vigør. (TD-foto).

De første års uafhængighed var urolige. Finland måtte gennemgå en blodig borgerkrig i 4 måneder mellem de røde og de hvide. Carl Gustav Mannerheim var blevet udnævnt til øverstbefalende for den finske hær. Den 15. maj, hvad der for os som medlemmer af Kirken er en særlig dag, afsluttedes borgerkrigen. Omkring 80.000 røde blev indespærret i fangelejre, og af dem døde 12.500 af sult og sygdomme.

Finsk konge valgt
Samme efterår begyndte senatet at forberede udvælgelsen af en finsk konge. Friedrich Karl, som var prins af Hessen i Tyskland, blev enstemmigt valgt som konge af Finland den 9. oktober 1918. Da det tyske kejserrige brød sammen, udsatte Friedrich Karl i første omgang modtagelsen af den finske krone, hvorefter han i december helt afviste den. Seks måneder senere blev den finske forfatning vedtaget af parlamentet, hvorefter Finland blev en republik med en præsident, Kaarlo Juho Stålhberg i spidsen. Præsidenten fik usædvanlig omfattende magtbeføjelser – takket være de mislykkede planer om kongestyre.

Nægtede at give efter
Regeringen begyndte at tage form og fungere, og Finland indtog sin plads blandt verdens uafhængige nationer – sammen med Estland, Letland og Litauen, der ligger syd for os, og som også opnåede deres uafhængighed fra Sovjetunionen i de

samme år. Tiden mellem de to verdenskrige var en tid med en stadig, men langsom vækst. Finland var et bondesamfund uden megen industri.
I 1939 krævede Sovjetunionen, at det fik mulighed for at oprette militærbaser på finsk jord. Men i modsætning til det, der skete i de baltiske lande, som blev tvunget til at gå ind på disse krav, besluttede Finland at modsætte sig alle planer i denne retning. Sovjetunionen iscenesatte en provokation i Mainila. De hævdede, at finnerne havde skudt tværs ind over grænsen, hvad de senere har erkendt ikke var tilfældet, og krigen brød ud den 28. november 1939.
Den 13. marts 1940 blev der undertegnet en våbenhvile i Moskva, og Finland mistede en tiendedel af sit territorium til Sovjetunionen. Omkring 430.000 finner, som boede i de områder, der blev overdraget til Sovjetunionen (eller 11% af befolkningen), flyttede bort derfra og måtte genbosættes i den resterende del af Finland.

Tyskland angreb Sovjetunionen den 22. juni 1941, hvorefter Finland også erklærede krig tre dage senere. Den finske hær, som blev forstærket af frivillige fra Sverige, Norge, Danmark og mange andre lande, genvandt hurtigt de mistede landområder og pressede sig endda længere mod øst end den gamle grænse. Tyskerne krævede, at man skulle bevæge sig endnu mere mod øst, men Carl Gustav Mannerheim nægtede at følge denne tankegang.

Der blev oprette en front i Østkarelen, som blev holdt indtil sommeren 1944, hvor Sovjetunionen indledte sin modoffensiv og tvang de finske styrker tilbage.

En af Kirkens særprægede kirkebygninger i Finland. (TD-foto).

Hvem sagde, at det ikke er sjovt at bo i Finland? (TD-foto).

Kirken godkendt 1947
Våbenhvilen blev underskrevet, og fjendtlighederne ophørte den 4. september 1944 – tre år før Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev officielt godkendt og registreret i Finland. De første missionærer var ankommet i landet i 1946, da man begyndte at missionere i efterkrigstidens Europa. Det skete under ledelse af præsident Ezra Taft Benson, som kom og indviede Finland til evangeliets forkyndelse den 16. juli 1946 i Larsmo. Han talte på engelsk og bønnen blev oversat til svensk.

Finland måtte betale ca. 600 millioner dollars i krigsskadeerstatning til Sovjetunionen udover at opgive en tiendedel af sit territorium. Det dannede grundlaget for vores industrialisering, eftersom Sovjetunionen krævede, at betalingen skulle ske i form af varer. De 430.000 karelere måtte atter genbosættes i det, som blev tilbage af Finland, eftersom ingen valgte at bo under sovjettisk herredømme. Der blev i 1948 underskrevet en venskabsaftale mellem Finland og Sovjet, der lovede samarbejde og gensidig hjælp. Præsidenterne efter krigen, Carl Gustav Mannerheim (1944-1946), Juho Paasikivi (1946-1956), Urho Kekkonen (1956-1982) og Mauno Koivisto (1982-) har styret landet gennem genopbygningen og fastlagt en finsk form for neutralitet i skyggen af Sovjetunionen.

To stave og tre distrikter
Frie vinde blæser nu, hvor Sovjetunionen er brudt sammen. Finland søger aktivt at blive medlem af det europæiske fællesskab og spiller en fremtrædende rolle i mange internationale anliggender og organisationer. Kirken er veletableret med to stave (Helsinki og Tampere) og tre distrikter (Kuopio, Pietarsaari og Oulu). Væksten i medlemstallet har været langsom på grund af finnernes generelle ligegyldighed over for religion, selv om ca. 90% af dem tilhører den lutheranske kirke. End ikke den nuværende økonomiske depression har afstedkommet nogen større interesse i det guddommelige budskab, som Herrens udsendinge forkynder her. I den patriotiske sang »Finlandia« lyder det »O Finland, se, det dages for dig, nattens skygger vil forsvinde.« Det skete politisk i 1917, og åndeligt begyndte det i 1946, men det virkelige fremstød for en åndelig vækkelse samt en virkeliggørelse heraf ligger endnu ude i fremtiden. □

Pertti Felin

Arbejdsløs – og hvad gør jeg?

Brug de ressourcer, Kirken kan tilbyde

Det var det vanskeligste jobinterview, jeg nogen sinde havde oplevet. Det var klart, at min tidligere erhvervserfaringer ikke var gode nok til det job, som jeg var ved at blive interviewet til. Jeg gik helt i stå, og jeg kunne mærke sveden springe frem på panden.

Efter at være blevet arbejdsløs to gange i løbet af fire måneder, eftersom begge virksomheder lukkede, havde jeg virkelig brug for dette job.

Den første arbejdsløshedsperiode kom i november 1990, da det firma, som jeg arbejdede for gik konkurs.

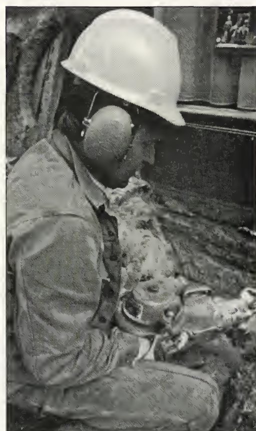
I begyndelsen tog jeg det ikke så tungt, men efterhånden som tiden gik og det ene afslag efter det andet kom, blev jeg nedtrykt og fik problemer med økonomien.

Det var svært for mig at forstå, hvorfor jeg ikke kunne få et job. Jeg havde bedt og fastet om det. Hvorfor hjalp vor himmelske Fader mig ikke?

Lær at tage mod råd

En dag da jeg gav luft for mine frustrationer over for min hustru, sagde hun: »Hvorfor taler du ikke med søster Freda Whiteley, som er stavens jobspecialist, og ser, hvad hun har til dig? Måske findes den hjælp, som du beder om allerede, og du skal kun følge Herrens sti for at finde den.«

Det er ikke altid let at få eller bevare et job. (TD-foto).

I begyndelsen var det for meget for min stolthed. Hvad kunne hun lære mig om at finde et job?

Men det var imidlertid klart, at stoltheden ikke kunne betale min termin, så derfor traf jeg en aftale om at mødes med stavens jobspecialist.

Konkret hjælp til selvhjælp

Efter to møder, som omfattede en oplæringsvideo, læsestof og rådgivning, fremstod jeg lidt mere ydmyg og en hel del forandret. Mine fire sider med oplysninger om tidligere beskæftigelse var blevet reduceret til én side.
Nu var jeg opfyldt af iver og entusiasme i stedet for depression og sløvhed. Jeg havde nu nogle klare mål og en plan at handle efter. Jeg omsatte med det samme det tillærte til virkelighed, og i løbet af en uge fik jeg et jobinterview.

Planlægningen forud for interviewet var så det næste. Jeg undersøgte firmaet og forberedte en række spørgsmål, som jeg skrev ned på en notesblok sammen med nogle nøgleord, så jeg kunne huske den interviewteknik, som jeg hav-

Arbejde... Arbejde... Arbejde...

de lært. Efter at have skaffet mig en fuldstændig jobbeskrivelse, gennemgik jeg de områder, hvor jeg forventede at blive stillet spørgsmål.

Jobinterviewet gik godt. Man skulle først svare på en prøve skriftligt. Jeg scorede et højt antal point, da jeg havde sat mig ind i firmaet og jobbeskrivelsen. Min liste med spørgsmål imponerede intervieweren. Den hjalp mig også, da jeg gik i stå!

Ved afslutningen af interviewet blev jeg tilbudt jobbet. Det var første gang nogen sinde, jeg blev tilbudt et job samme dag, som interviewet fandt sted.

Firmaet lukkede

Jeg blev utrolig glad, og det gjorde søster Whiteley også. Men i løbet af tre måneder lukkede den afdeling, som jeg havde fået job i. 70 mennesker mistede deres arbejde, herunder den mand, som havde ansat mig.

Men denne gang var det anderledes. Jeg vidste, hvad jeg skulle gøre, og hvordan jeg skulle gøre det. Og efter det første chok over at have mistet jobbet efterfulgtes ikke af nedtrykthed, men af iver efter at prøve programmet igen.

I løbet af to uger blev jeg indbudt til tre interview.

»Fordi du ønskede det«

Så her sad jeg nu i det andet interview med den største computerdistributør i Storbritannien og søgte på et job, som min joberfaring ikke passede til. Men når jeg kiggede på de notater, som jeg havde skrevet, hjalp det mig med at samle tankerne og på den mest positive måde svare på de spørgsmål, som blev fyret løs mod mig.

Tal med stavens jobspecialist, hvis du er arbejdsløs. (TD-foto).

Efter interviewet følte jeg mig helt tom, men tilfreds med, at jeg havde gjort mit bedste. Jeg sendte, som jeg havde lært, et opfølgningsbrev, hvor jeg takkede dem for interviewet og fremhævede mine stærke sider. Efter to uger med yderligere opfølgning fra min side blev jeg tilbudt jobbet. Nogle måneder senere spurgte jeg min leder, som nu er en god ven, hvorfor han havde givet mig jobbet frem for de andre fire kandidater. Han svarede: »Fordi du ønskede det.«

Jeg er taknemmelig for søster Whiteley og for den kærlighed, tid og tålmodighed, som hun viste mig og ligeledes for min hustrus vejledning.

Min himmelske Fader har velsignet mig med det bedste job, jeg nogen sinde har haft, men det krævede, at jeg anstrengte mig for at følge Herrens program. Jeg udviste ikke alene min tro gennem bøn og faste, men også gennem handling og lydighed.

Så jeg har nu et dobbelt vidnesbyrd om Kirkens jobprogram. Det virker!

Det virker, fordi det får dig til at arbejde på at få et job og leder din viden og erfaring til en positiv handlingsplan. Selvhjulpenhed er inspireret af Herren, eftersom det er den måde, hvorpå vi lærer, udvikler og erfarer det, som er nødvendigt for at vende tilbage til vor himmelske Fader. □

Mark McManus
(Artikel fra Church News, bror MacManus er ældsternes kvorumspræsident i Southport Ward i Liverpool Stav, England).

Et overblik over ud
i tidernes fyl

1820-1831
Grundlæggende lærdomme

1820	-	Det første syn, Guds natur (Joseph Smiths History 1:11-20).
1823	-	Vigtigheden af denne uddeling (L&P 2).
1828	-	Satans virkelighed, Guds alviden (L&P 3, 10).
1829	-	Den store iværksættelse af denne uddeling: Søg at fremme Zions sag (L&P 6).
1829	-	Åbenbaringens ånd forklaret (L&P 8, 9).
1829	-	Lærdommen om missionering (L&P 4, 1, 12 ,15, 16).
1829	-	Gengivelsen af præstedømmets myndighed (L&P 13).
1829-30	-	Lærdommen om Kristi forsoning (L&P 18, 19).
1830	-	Mormons Bog (Lærdommen om Kristus – 1 Ne. 31:17-21; 3 Ne. 11 og 27).
1830	-	Organiseringen af Kristi kirke – de grundlæggende lærdomme bekræftet. Pligterne i præstedømmets embeder (L&P 20).
1830	-	Profetens rolle (L&P 21).
1830	-	Lærdommen om fælles samtykke (L&P 26).
1830	-	Nadverordinansen (L&P 27).
1830	-	Kun Kirkens præsident kan modtage åbenbaring for Kirken (L&P 28).
1830	-	Lærdommen om indsamlingen; de tegn, som skal gå forud for det andet komme. (L&P 29).
1830	-	Mose Bog (juni til december), skabelsen, faldet og forsoningen; evangeliets første principper og ordinanser, Enoks tjenestegerning (Moses 1, 8).
1831	-	De hellige får befaling om at tage sig af de syge og trængende (L&P 38).
1831	-	Lærdommen om Kristus defineret (L&P 39).

valgte åbenbaringer
des uddeling

Værelset i Newel K. Whitneys forretning i Kirtland

Afsnit 74, 84-98 og 101 i L&P blev modtaget i oversættelses værelset fra marts 1832 til december 1833. (TD-foto).

1831-1839
Lærdomme i forbindelse med Zions oprettelse

1831 - Loven om indvielse introduceret; Zions by skal åbenbares (L&P 42).

1831 - Tegnene på det andet komme: Zions forløsning (L&P 57).

1831 - Åndens gaver (L&P 46).

1831 - Stedet for Zions midtpunkt (L&P 57).

1831 - Zion skal blive forløst »efter megen trængsel«. De første hellige i denne uddeling skal lægge grundvolden for Zion (L&P 58).

1831 - Loven om sabbatten (L&P 59).

1831 - Loven om tilgivelse (L&P 64).

1831 - Advarselsrøsten over for denne generation (L&P 1).

1831 - Forberedelsen til det andet komme; Israel skal vende tilbage (L&P 133).

1832 - Synet om grader af herlighed (L&P 76).

1832 - Forskellen mellem de mindre og de større præstedømmer; præstedømmets ed og pagt (L&P 84).

1832 - Kristi almagt; alle riger styres ved lov; tidernes tegn; genopstandelsens orden (L&P 88).

1833 - Visdomsordet (L&P 89).

1833 - Menneskets store potentiel (L&P 93).

1834 - Zion skal ikke flyttes fra sit sted; Zion skal forløses; Zion skal bygges på celestial lov; offerloven afskaffes (L&P 101, 103, 105).

1835 - Åbenbaringen om præstedømmet (L&P 107).

1836 - Synet om det celestiale rige (L&P 137).

1836 - Uddelingernes nøgle gengivet i templet i Kirtland (L&P 110).

1837 - Lærdommen om tiende (L&P 119).

1839 - Lærdommen om præstedømmet (L&P 121).

Brødrene mødtes i Profeternes Skole her i forretningen i vinteren 1832-33. Her blev det meget hellige møde den 23. januar 1833 også afholdt. Biiledet indsat viser trappegangen uden for profeternes skole. De begivenheder, som fandt sted her gjorde værelset så helligt som et tempel: »Se, sandelig siger jeg jer: Dette er et mønster på, hvorledes I skal hilse hinanden i Guds hus, i profeternes skole«. (TD-foto).

1839-1846
Lærdommene om beseglingsmagten

1840 - Første prædiken om dåb for de døde (History of the Church, 4:179:321; herefter omtalt som HC).

1841 - Befalingen om at bygge templet i Nauvoo (L&P 124).

1842 - Elijahs beseglingsmagt; lærdommen om frelse for de døde; nøgler fra tidligere uddelinger (L&P 127, 128).

1842 - Abrahams bog bliver oversat; forudtilværelsen, forudordineringen af ånder; skabelsen, den anden prøvestand (Abrahams bog).

1842 - Organiseringen af Hjælpeforeningen til »hjælp for de fattige ... til at gøre godt i al almindelighed« (HC 4:567).

1842 - Tempelbegavelsen (L&P 124:41; HC, 5:1-3).

1843 - Genopstandelsens orden; familier skal forenes i opstandelsen (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 444-446).

1843 - Lærdommen om ophøjelse (L&P 131 og 132).

1844 - Elijahs mission, præstedømmets beseglingsmagt (Lærdomme, s. 405-408).

1844 - King Follett talen – lærdommen om evig udvikling og ophøjelse (Lærdomme, s. 412-437).

1844 - Den apostolske tronfølge (nøgler givet til De Tolv Apostle [HC, 7:231-236]; Times and Seasons, 5:618-20).

1845 - Joseph Smiths storhed som genoprettelsens profet (L&P 135).

1846 - Nauvoo templet indvies; flere end 5000 hellige modtog deres begavelse i templet i Nauvoo, før de rejste vestpå.

1846-1960
Lærdomsmæssig forædling af andre præsidenter for Kirken

1847 - Åbenbaring til profeten Brigham Young om organiseringen af de hellige til rejsen vestpå (L&P 136).

1877 - Reorganiseringen af præstedømmet under præsident Brigham Young (Messages of the First Presidency, 2:283-95, herefter MFP).

1880 - Den kostelige Perle antages som hellig skrift.

1882 - Præsident John Taylor udgiver Mediation and the Atonement, en kommentar til lærdommen om forløsningen.

1890 - Åbenbaring til præsident Wilford Woodruff ophæver praktisering af flerkoneri (Officiel erklæring nr. 1, L&P).

1894 - Åbenbaring til præsident Wilford Woodruff om loven om adoption – hver mand skal besegles til sin egen far (MFP, 3:251-60).

1899 - Åbenbaring til præsident Lorenzo Snow gentager loven om tiende.

1909 - Udtalelse af Det Første Præsidentskab (Joseph F. Smith, John R. Winder og Anthon H. Lund) om menneskets oprindelse.

1915 - Instruktion fra Det Første Præsidentskab om at afholde familieaften.

1916 - Lærdomsmæssig redegørelse fra Det Første Præsidentskab klarlægger de skriftsteder, hvor Jesu Kristus eller Jehova betegnes som Faderen. (Se Trosartiklerne, s. 446-452).

1918 - Åbenbaring til præsident Joseph F. Smith – synet om forløsningen af de døde (L&P 138).

1936 - Bekendtgørelsen af Kirkens sikkerhedsplan, der nu kendes som Kirkens velfærdsprogram.

1938 - Kirkens dokument om religiøs uddannelse.

1942 - Det Første Præsidentskabs udtalelse om krig.

1960-1992
Lærdomsmæssig udbygning af Det Første Præsidentskab under præstedømmets samordning

1961-67 - Præstedømmets samordningsplan bekendtgøres for Kirken. Hjemmet fastlægges som »grundlaget for et retskaffent liv«. Fire områder prioriteres af præstedømmet i løbet af den første tid med samordning: missionering, genealogi (nu slægtshistorie), velfærd og hjemmelærerarbejdet.

1965 - Familieaftenen fastlægges.

1967 - Udpegning af regionalrepræsentanter.

1970'erne - En samordnet undervisningsplan for børn, unge og voksne; vordende ældster og Melkisedekske Præstedømme GIF.

1974 - Budskab fra præsident Spencer W. Kimball om at bringe evangeliet ud til hele verden.

1976 - To åbenbaringer optages ved fælles samtykke som hellig skrift (L&P 137, 138).

1976 - De Halvfjerds' Første Kvorum reorganiseres.

1978 - Navneudragningsprogrammet indledes.

1978 - Udtalelse fra Det Første Præsidentskab om verdensreligioner.

1978 - Åbenbaring muliggør, at alle værdige mænd af alle racer kan modtage præstedømmet (Officiel erklæring nr. 2, L&P).

1979 - Udgivelse af den nye udgave af King James-oversættelsen af Bibelen med nye fodnoter, kapiteloverskrifter, emneregister, bibelordbog, stedregister, kort og uddrag fra Joseph Smiths oversættelse af Bibelen.

1981 - En ny udgave af tre-i-en (Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle) udgives, indeholder mindre ændringer og de to nyligt optagne åbenbaringer.

1981 - Kirkens mission bekendtgøres.

1981 - Undertitel til Mormons Bog tilføjes: »Endnu et vidne om Jesus Kristus«.

1984 - Områdepræsidentskaber dannes.

1986 - Præsident Ezra Taft Bensons budskab til Kirken angående Mormons Bog.

1989 - Dannelse af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

1991 - Udtalelse af Det Første Præsidentskab om symposier – offentlig kontra privat drøftelse af hellige anliggender.

1992 - Det Første Præsidentskabs udtalelse om King James-oversættelsen af Bibelen som den officielle tekst på engelsk.

William O. Nelson

Skal – skal ikke!

Jeg har her ved årsskiftet 1992-93 været medlem af kirken i 16 år, og når jeg ser tilbage over de år, er der mange ting, der glæder mig, mange søskende, der har velsignet mig, og mange, jeg har kunnet hjælpe. Men der er en periode, der har præget mit liv mere end alle de andre: de 18 måneder jeg mellem december 1979 og juni 1981 tilbragte som missionær i England Birmingham Mission under præsident Ronald G. Hyde.

Den bedste tid

Jeg ville måske ikke kalde det den bedste periode, de bedste 18 måneder i mit liv, for jeg var meget ung, genert og meget usikker. Men på den anden side vil jeg alligevel, for jeg fik en ballast i form af 18 måneder, hvor jeg levede evangeliet 24 timer i døgnet på en helt anden måde, end det er muligt, når man går i skole eller på arbejde. Jeg lærte en hel masse om disciplin, kærlighed og lydighed, og om hvordan disse ting kan hjælpe en fremad. (Og hvor lækkert det føles, når man ved, at man gør det, der forventes af en).

Noget af det bedste i løbet af året var zonekonferencerne, men årets bedste møde var julekonferencen, hvor ikke bare missionslederne var med, men også tit en generalautoritet. Vi fik et helt specielt forhold til præsident og søster Rex C. Reeve, som præsiderede over de Britiske Øer og Sydafrika, da jeg var på mission.

Lad Herren »beskære« dig

Et år fortalte søster Reeve en historie: Hun og præsident Reeve blev i 1975 kaldet til at præsidere over Anaheim mission i Californien. De boede i et smukt missionshjem med en dejlig have, der blev passet af en gartner af mellemamerikansk herkomst. Det var en travl tid for dem, men de nød det. For det meste brugte man bagdøren til missionshjemmet, fordi den vendte ud til garager og parkeringspladserne.

Men en dag gik de af en eller anden grund ud af fordøren, derfor så søster Reeve for første gang den rosenbusk, der var plantet dér – den var enorm – forvoksede grene og hist og her en blomst, men helheden var GRIM, den var ikke blevet passet i årevis. Søster Reeve gav gartneren ordre til at grave busken op og smide den væk. Siden glemte hun den helt.

Så ca. 1-$1^1/_2$ år senere, lige før de skulle hjem, brugte de så igen fordøren på missionshjemmet.

Gartneren havde ikke gjort, som der var blevet sagt, men rosenbusken var blevet beskåret, gødet, vandet og passet godt. Resultatet? Busken var smuk, tæt besat med blade og mange smukke blomster og var det, den var tænkt som – prikken over i'et på en smuk facade af missionshjemmet.

Sådan ser jeg på min mission, som den periode, hvor jeg blev beskåret næsten ned til roden – det var ikke altid behageligt, men jeg lærte SÅ meget.

Lige før jeg tog afsted på mission, sagde en bror til mig, at han ville ønske, det havde været »moderne« at tage på mission, da han var ung. Det var han meget ked af. Præsident Christensen, der var missionspræsident på MTC, skrev engang i en bog, at en mission er en måde at betale tiende af sit liv på.

Desværre lader det til, at mange synes, at det er »umoderne«, at tage på mission. Det er der sikkert rigtig mange grunde til. Sikkert lige så mange, som der er unge (eller ældre?), der vælger at blive hjemme.

Vi, der er ved eller er »færdige« med at opdrage en familie, må nok tænke os om, før vi begynder at »stikke« til de unge – for jeg ved, mange bliver hjemme eller i hvert fald udskyder deres missioner af den grund.

Når jeg tænker på min missionspræsident, tænker jeg på ham som en mellemting mellem min far og Kirkens profet. Han har været med til at præge mit liv og min opfattelse af livet på en helt speciel måde.

For næsten 8 år siden mødte jeg ham igen, (tre dage før jeg fødte vores datter og første barn). Begge oplevelser var næsten lige fantastiske.

Selv om det er nogle andre ting, der optager mit liv nu – så er det ikke sidste gang, jeg har været på mission. □

Helle Hirschmann
Århus Ward

Søster Brega (fra Venedig) og daværende søster Christensen, nu Hirschmann. Søster Helle Hirschmann var på mission i England Birmingham Mission 1979-81. (Foto: Hirschmann).

Hvornår har du sidste hørt Tabernakelkoret? Eller ladet andre få del i oplevelsen? (TD-foto).

Musik og det talte ord vinder frem i Danmark

Der sker hele tiden noget, også her i Danmark, for så vidt Tabernakelkoret angår.

Der er atter nyt fra Tabernakelkoret. Denne gang på CD og med bl.a. 3 pragtfulde korsatser fra John Rutters pragtfulde »Requim« i et nyt album med en dejlig samling af salmer og klassiske værker. På denne digitaloptagelse fra foråret 1992, er der bl.a. velkendte engelske påskesalmer »Christ The Lord Is Risen Today« og »He Is Risen«, og Beethoven er repræsenteret med sit formidable »Hallelujah-kor« fra oratoriet »Kristus på Oliebjerget«. Desuden er der musik af komponister som Anton Dvorak, Franz Liszt og Charles Gounod. Det er Jerold Ottley, der dirigerer koret og ved orgelet sidder organisterne John Longhurst, Clay Christiansen og Richard Elliott.

I alle større byområder
Denne CD sælges fra MTC Records, Østervej 7, 6000 Kolding, tlf. 75 50 14 48, som ledes af Kent Gade Olesen, der arbejder med at gøre Tabernakelkoret kendt på TV og i radio. 16 radiostationer og 9 tv-stationer sender nu »Musik og det talte ord« hver uge, hvilket betyder, at ca. 65% af alle tv-seere og radiolyttere har mulighed for hver uge at høre verdens bedste kor.

Kent Gade Olesen arbejder hele tiden med at udvide sendefladen, og der er således nu indgået aftale med det københavnske Kanal-2, der fra marts udvider sendeområdet, hvorved endnu flere i hovedstadsområdet vil kunne se »Musik og det talte ord. □

Red.

Joseph Smiths beretninger om Det Første Syn

Joseph Smith skrev eller dikterede til sine skrivere mindst fire gange beretningen om sin hellige oplevelse i 1820. Han har muligvis nedskrevet eller dikteret beretningen om Det Første Syn i andre sammenhænge, men de er ikke blevet fundet, hvis dette skulle være tilfældet. De fire beretninger om denne tilsynekomst af Guddommen blev skrevet eller redigeret af forskellige skrivere, på forskellige tidspunkter, fra forskellige perspektiver, med forskelligt formål og til forskellige modtagere.

Eksistensen af disse forskellige beretninger understøtter på en betydningsfuld måde den sidste dages hellige profets integritet. Det viser, at Joseph ikke bevidst skabte en udenadlært version, som han fortalte til alle. Advokater og dommere er enige om, at hvis et vidne gentager en oplevelse med de samme ord, vil retten muligvis bestride ægtheden af et sådant udsagn.

Profeten konkluderede ligeledes i den mest fuldstændige beretning om Det Første Syn (der blev skrevet i 1838 som en del af Kirkens historie): »og meget andet sagde han til mig, som jeg ikke nu kan skrive« (Joseph Smith Historie 1:20). Vi har ikke en fuldstændig beretning om Det Første Syn. Profeten fortalte ikke på noget tidspunkt alt, hvad han så i løbet af sit syn i nærheden af Palmyra. Dean C. Jesse, som er historiker ved BYU, forklarer meget træffende, at den åbenbare tidsforskel mellem Det Første Syn og nedskrivningen er mere formodet end virkelig.

»Jeg så en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvist ned, indtil den hvilede på mig.« (TD-foto).

»Når man tager i betragtning, hvor ung profeten var, nybyggervilkårene, som han levede under, hans mangel på uddannelse, manglen på et eller andet formelt direktiv, der kunne motivere ham til at skrive samt med den fjendtlige modtagelse, han udsattes for, da han første gang fortalte om oplevelsen, er det ikke mærkeligt, at det ikke lykkedes ham at nedskrive en beretning om sit første syn i ti-året mellem 1820 og 1830. Men da Joseph gennem en åbenbaring i 1830 blev instrueret om at føre en historie, handlede han hurtigt for at gå i gang med dette tidskrævende ansvar og de frustrerende vanskeligheder, som dette ville medføre.

Beretningen fra 1832

Den tidligst kendte nedskrevne beretning om Det Første Syn blev medtaget i en selvbiografi, som Joseph skrev i 1832. Selv om Frederick G. Williams var den, som nedskrev indledning til denne selvbiografi, således som den blev dikteret af Joseph Smith, så skrev Joseph den del, der omhandlede Det Første Syn. Dette er den eneste gengivelse af Josephs hellige oplevelse i 1820, som findes i hans egen håndskrift.

Joseph studerede i løbet af vinteren 1832-33, og de fleste vintre derefter, grammatik i et forsøg på at forbedre sin evne til at formulere sig. Hans senere skrivelser viser, at både hans stavning og sprogstil havde forbedret sig meget.

Mens Joseph forsøgte at nedskrive sin historie, modtog han også mange åbenbaringer. En sammenligning med nogle af de åbenbaringer, som er nedskrevet samme år, viser, at manden Joseph ikke havde den samme evne til at udtrykke sig, som var tydelig, når profeten Joseph udfoldede Guds vilje i form af åbenbaringer i de sidste dage.

Et eksempel på en begivenhed i Josephs liv, som ikke er medtaget i andre beretninger om Det Første Syn skrevet af profeten, var hans udstrakte søgen efter religiøs sandhed, og især efter Guds plan for frelse, som omfatter tilgivelse for synd. Det var i denne periode af hans undersøgelse, at han fra tid til anden mente, at der ikke var noget sam-

fund eller nogen religion, som var bygget på Kristi evangelium. Det Første Syn fandt derfor ikke sted efter en kort søgen, men efter en 2-3 års søgen, der var afstedkommet af Josephs bekymring for sin sjæl.

Efter at have undersøgt de forskellige religioners grundlæggende læresætninger, sagde han, at han »råbte til Herren om nåde, for der var ingen anden at gå til.« Mens denne unge mand påkaldte Herren, vidner han: »Jeg blev fyldt med Guds ånd og Herren åbnede himlene over mig, og jeg så Herren, og han talte til mig, og sagde: Joseph, dine synder er dig tilgivet, gå bort og følg mine love og hold mine befalinger, se jeg er herlighedens Herre, jeg blev korsfæstet for verden, for at alle, som tror på mit navn, må få evigt liv.«

Efter at have erfaret, at Jesus var blevet korsfæstet »for verden«, og at alle, som troede på ham, ville få evigt liv, blev Joseph instrueret om, at Herren »snart« ville vise sig i »skyen klædt i« Faderens herlighed. Joseph sagde, at han efter denne hellige oplevelse glædede sig og var fyldt med kærlighed i mange dage.

Beretningen fra 1835

Den 9. november 1835 fortalte Joseph om sit første syn til en besøgende jødisk præst ved navn Robert Matthias, alias Robert Matthew, som sagde, at hans navn som præst var Josva. En kort sammenfatning af denne samtale, hvori Det Første Syn blev omtalt sammen med Mormons Bogs fremkomst, blev nedskrevet i Josephs dagbog fra Kirtland-tiden af en af hans skrivere, Warren Cowdery. I 1843 kopierede Willard Richards, som var blevet kaldet af Joseph til at udgive hans historie de første dele af manuskriptet og udelod det, som Joseph fortalte til Matthews om det første syn. Og på dette tidspunkt var der allerede blevet skrevet og udgivet en mere detaljeret version (1838 beretningen).

Et punkt i beretningen fra 1835, er ikke medtaget i de tre andre. Joseph fortalte Matthews, at han ikke alene så to personer under sit syn, men også så »mange engle.« Efter den hellige oplevelse i 1820 blev den unge profet forfulgt for at fortælle andre, at han havde set et syn og var blevet besøgt af to strålende væsener. Joseph Smith forstod, at der var mange, som ikke ville acceptere eller værdsætte denne hellige oplevelse, så Joseph Smith var forsigtig med, hvad han fortalte andre. Sammenfatninger af denne begivenhed til ikke-medlemmer nævner ikke altid Faderen og Sønnen.

Beretningen fra 1838

Den tredje kendte beretning om Det Første Syn, som er nedskrevet af profeten, blev medtaget i hans »History of the Church«

Selv om næsten alle ændringer i profetens første beretning blev foretaget i

Joseph Smith menes som dreng at have gået i skole i denne et-værelses træbygning nær Springville i Vermont (Foto: George Anderson, 1908). ↓

George Anderson besøgte i 1907 den hellige lund. Han bad om inspiration og »da han så solen skinne gennem træerne, vidste han, at dette var stedet.« (Foto: George Anderson, 1907).

hans liv, og mens han var redaktør for *Times and Seasons*, blev der foretaget nogle få mindre ændringer i ordvalg og grammatik i senere udgivelser.

Yderligere rettelser er blevet foretaget i 1921- udgaven af Den Kostelige Perle. Adskillige sætninger blev tilføjet, som havde stået som noter i manuskriptet. Denne information var blevet nedskrevet i dette værk i Josephs livstid, således som det viser sig i dette værk i december 1842.

Beretningen fra 1838 om den historiske baggrund er næsten dobbelt så lang som beretningen i 1835. Beretningen om, hvad han lærte i den hellige lund, er næsten lige så lang som beretningen fra 1832, men det er forskellige ting, som, uden at være i modstrid med hinanden, er fremhævet de to steder.

I beretningen fra 1838 (og i 1842) i History of the Church fortæller Joseph ikke, at Kristus fortalte ham, at hans synder var tilgivet. Joseph beskrev i 1838 i højere grad de instruktioner, som Frelseren gav ham angående kirkerne på den tid. Dette vidnesbyrd er også den eneste af de fire beretninger, hvor han specifikt siger, at Faderen var den ene af de to, som viste sig for ham.

Beretningen fra 1842
Den sidste kendte beretning om Det Første Syn, som er skrevet af Joseph Smith, blev medtaget i det, som er kendt som Wentworth-brevet.

En af de bemærkelsesværdige ændringer i ordlyden i Wenthworth-brevet i forhold til de tre andre beretninger vedrører det, som han lærte i sin samtale med Guddommen. Profeten fortalte i sin 1842-beretning, at personerne fortalte ham, at »alle religiøse trosretninger troede på ukorrekte lærdomme, og at ingen af dem var anerkendt af Gud som hans kirke og rige. Og jeg fik udtrykkelig at vide, at jeg ikke skulle ‚søge efter dem.«

Joseph afsluttede denne beretning med en udtalelse, som nok lå i de tre andre beretninger, men som ikke var udtrykt direkte i dem »... på samme tid modtog jeg et løfte om, at evangeliets fylde ville blive bekendtgjort for mig på et senere tidspunkt.«

Som konklusion må man sige, at selv om den præcise ordlyd er forskellig omkring det, som Joseph lærte om Frelseren, så er det samme grundlæggende budskab medtaget i alle beretningerne med udtagelse af den fra 1835 – at Guds sande kirke ikke var på jorden i 1820. □

Milton V. Backman jun.
Ensign, januar 1985
(forkortet).

Søndagsskolen er for alle – også præstedømmets ledere

Søndagsskolen er væsentlig for alle kirkens medlemmer, der er 12 år og ældre, og herunder også for præstedømmets ledere, siger ældste Merlin R. Lybbert, som er præsident for Søndagsskolen.

– Vi har behov for præstedømmet i Søndagsskolen – for alle bærere af præstedømmet, sagde ældste Lybbert i et nyligt interview.

Han citerede præsident Ezra Taft Benson, som sagde: »Deltag i din søndagsskoleklasse hver søndag. Lyt nøje til lektien og deltag i klassens samtale. Det vil resultere i et øget vidnesbyrd og en større viden om evangeliet« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 156).

– Profeterne fortæller os, at søndagsskolens klasser er det sted, hvor vi bør være. Der bør ikke afholdes andre møder i Søndagsskolens tid eller interview under søndagsskolen, forklarer ældste Lybbert.

Kun i en nødsituation

Han sagde, at der somme tider kan opstå en situation, hvor biskoppen skal ud, eller hvor en far eller mor må sørge for et barn, men i det store og hele bør de hellige være i søndagsskolen.

Ældste Clinton L. Cutler fra De Halvfjerds, som er rådgiver i Søndagsskolens præsidentskab, tilføjer:

– Man oplever, hvor godt det virker, når biskoppen deltager i søndagsskoleklassen. Jeg har set det i mit eget ward, og jeg har set det i de ward, som jeg har besøgt. Biskoppen, hans rådgivere og sekretærer var der alle sammen.

Vi har alle brug for søndagsskolen. Billedet er fra grenen i Nykøbing Falster. (TD-foto).

Afhold ikke andet i søndagsskoletiden

– Sekretærkontoret var ikke åbent, de afholdt ikke præsidentskabsmøder, de gennemførte ikke interviews. Der er nødvendigt, at vi omvender præstedømmets ledere, siger ældste Cutler.

– Når præstedømmets ledere ikke deltager i Søndagsskolen, går de glip af den instruktion, som deres wardsmedlemmer modtager. De går også glip af muligheden for at føle den åndelige puls hos wardets medlemmer.

– Når biskopper og andre præstedømmeledere ikke deltager i søndagsskoleklassen, går det ud over dem selv. Nogle siger: »Det er år siden, jeg har haft mulighed for at sidde i en klasse.« Men det er deres eget valg.

Også tidligere præsidenter for Søndagsskolen har opfordret medlemmerne til at deltage i Søndagsskolen.

Råd fra tidligere præsidenter i Søndagsskolen

Ældste Robert L. Simpson, emeritus generalautoritet, tjente som søndagsskolepræsident fra august 1986 til september 1989. Han sagde i 1987:

– Søndagsskolen er for alle, også biskopper og stavspræsidenter. De bør deltage i klassen, hvor de kan bidrage til klassen og fornemme, hvad medlemmerne tænker og mener om de principper, som drøftes.

Ældste Hugh W. Pinnock var to gange præsident for Søndagsskolen fra oktober 1979 til august 1986 og igen fra september 1989 til august 1992. Han sagde i 1989:

– Biskoppen sætter et godt eksempel, når han deltager i seniorklassen sammen med sine rådgivere, hvor de kan sidde sammen med deres hustruer og tilbede, studere og læse skriften sammen. Kan I forestille jer det negative eksempel og det budskab, man udsender, når vore ledere i Kirken ikke deltager i Søndagsskolen? □ *CN*

Hjemvendt søstermissionær »opretter« 2 grene

Carol Forrest brugt fritiden i jobbet som lægesekretær i Den Centralafrikanske Republik til at undervise i evangeliet. Hendes arbejde resulterede i 20 dåb. (TD-foto).

Carol Forrest, som var fuldtidsmissionær i Frankrig i 1976-77 er ikke ophørt med at missionere. Hun har arbejdet i Den Central Afrikanske Republik under det amerikanske fredskorps og for ambassaden som lægesekretær.

Her har hun fortalt mange om evangeliet, siden hun kom i juni 1991. Som følge af hendes indsats blandt de lokale beboere og vagterne er mange begyndt at blive interesseret i Kirken.

– Jeg var det eneste medlem af Kirken i landet, og jeg bad min 17 årige husholder om at komme hjem til mig om søndagen, så jeg kunne undervise ham og ikke skulle holde søndagsskole helt alene. Han kom, og jeg talte med vagterne, som beskytter fredskorpset. De begyndte også at deltage, og siden er der bare kommet mange andre til. Det er utroligt. De er så rede til evangeliet, siger søster Forrest.

Som resultat af hendes ønske om at dele evangeliet med så mange som muligt, blev der døbt 19 personer. Kirken blev organiseret og to grene oprettet, ikke som følge af missionsprogrammet, men alene på grund af søster Forrest indsats.

– Det var en vidunderlig tid, siger søster Forrest, som nu er blevet sendt til Somalia af fredskorpset for at deltage i hjælpearbejdet. □

CN